

Floro viola

Kék ibolyácska

Nekonata komponisto ĉ. 1650. – versaĵo de Vargha Károly

El Hungara lingvo tradukis: Szögedi Antal

Allegro vivace

S.
Verd-land-de so-la flo-ro vi-o-la, ve-kas vin sun-le-vi-ĝo.

M.
Verd-land-de so-la flo-ro vi-o-la, ve-kas vin sun-le-vi-ĝo.

A.
Verd-land-de so-la flo-ro vi-o-la, ve-kas vin sun-le-vi-ĝo.

9

S.
Dol-ĉe vi flo-ras, be-las kaj bo-nas, ki-el la son-ĝa bil-do. do.

M.
Dol-ĉe vi flo-ras, be-las kaj bo-nas, ki-el la son-ĝa bil-do. do.

A.
Dol-ĉe vi flo-ras, be-las kaj bo-nas, ki-el la son-ĝa bil-do. do.

Zöld fű közt árva kék ibolyácska,
rád új nap fénye árad.
Illatod édes, kedves vagy s ékes,
nem szebb az álom nálad.

Lelkemben érzem, boldogság nékem
kis kelyhed illatarja.
Hozzád a szívet selymes kék színek
pompája hívja, várja.

Rózsás a távol, ködből kél fátyol,
szirmokra, fűre fény ül.
Április bája szívünkbe száll ma,
s távolba tűnik végül.

Zöld fű közt árva kék ibolyácska,
elröppen év és óra.
Múló az élet, vágyam sír érted,
szólíts egy édes csókra.

Verdlande sola floro viola,
vekas vin sunleviĝo.
Dolĉe vi floras, belas kaj bonas,
kiel la songa bildo.

El la kaliko al la animo
flugas la bonodoro.
Koron pulsigas, logas, altiras
la blua silka pompo.

Fore ruĝadas, brume vualas,
rosas la flor', la herbo.
Koren enfluas, fine ekflugas
foren la primavero.

Verdlande sola floro viola,
venis la hor', la fino.
Vivo forflosas, tamen mi volas:
tentu al dolĉa kiso.